

Η γιαγιά ήταν ορθή στη σκάλα όταν χτύπησε έξω το κουδούνι της αυλόπορτας.

«Είναι η κυρία Κατίγκω», είπε μέσα η υπηρέτρια.

Η κυρία Αγλαΐα, που ήταν ξαπλωμένη στον καναπέ, έκαμε κίνημα και ψιθύρισε:

«Έλα, τελείωνε γρήγορα».

Η υπηρέτρια γύρισε και την κοίταξε: ξαπλωμένη πάντα έβλεπε προς το παράθυρο.

«Ήρθε η Ευανθία;» ακούστηκε από κάτω η φωνή της κυρίας Κατίγκως.

«Έλα απάνω», είπε η γιαγιά.

«Έλα απάνω», φώναξε κι ο παπαγάλος που liaζόταν στο μπαλκόνι.

Η κυρία Κατίγκω προχώρησε ένα βήμα και ξαναρώτησε:

«Ήρθε αλήθεια;»

Στο παράθυρο παρουσιάστηκε η λευκή όψη του παππού σαν προσωπίδα κρεμασμένη πίσω από το τζάμι με τα μάτια ασάλευτα.

Η κυρία Κατίγκω που είχε κάμει άλλο ένα βήμα προς τη σκάλα, σταμάτησε και γύρισε γοργά το πρόσωπο.

«Έλα απάνω», ξαναμίλησε η γιαγιά.

Η κυρία Κατίγκω ξαναπροχώρησε· η όψη του παππού παρουσιάστηκε στο άλλο παράθυρο. Η κυρία Κατίγκω έπιασε το κλαδί μιας ροδοδάφνης που ήταν εμπρός στη σκάλα· όπως το έπιασε, το μάδησε.

Μέσα η κυρία Αγλαΐα άκουσε τις παντούφλες της γιαγιάς που σύρθηκαν.

«Ποιος είναι μέσα;» ρώτησε η κυρία Κατίγκω. Η γιαγιά είχε κατεβεί τη μισή σκάλα.

«Ποιος είναι μέσα;» είπε σιγότερα η κυρία Κατίγκω και κοκκίνισε. Είχε ανεβεί κι αυτή δυο σκαλοπάτια.

«Τι στέκεσαι;» είπε η γιαγιά.

Η κυρία Κατίγκω ξανακοκκίνισε. Τα μάτια του παππού σα να τρυπούσαν πίσω της το τζάμι.

Πήδησε τα σκαλιά, έδωσε το χέρι της γιαγιάς και ανέβηκαν μαζί τη σκάλα.

Η υπηρέτρια έτρεξε στην πόρτα.

«Μέσα η κυρία ησύχασε», είπε φωναχτά.

Η κυρία Κατίγκω γύρισε στη γιαγιά. Η γιαγιά δεν της άφησε το χέρι.

«Έλα, έλα», είπε και την έσυρε κοντά της μέσα.

Πέρασαν στην τραπεζαρία. Η Ευανθία έτρεξε στην πόρτα, και η κυρία Κατίγκω την άρπαξε στην αγκαλιά:

«Να σε χαρώ!»

«Δες την πώς έγινε», είπε η γιαγιά.

Η κυρία Κατίγκω έκλαιε.

Η Μαρίκα κοίταξε το Στέφανο.

«Η μητέρα σου», είπε σιγά κι άφησε το κέντημά της στο κάθισμα. Έπειτα σηκώθηκε και ήρθε κι έδωσε το χέρι στην κυρία Κατίγκω:

«Μαμά, καλημέρα».

Η κυρία Κατίγκω τη φίλησε.

Ο Στέφανος δεν κινήθηκε από το παράθυρο, όπου ήταν καθισμένος.

«Πώς έγινε!» ξαναείπε η γιαγιά.

Ο Στέφανος της ένεψε:

«Έλα, γιαγιά». Κι έδειξε ένα κάθισμα κοντά του.

Η κυρία Κατίγκω ξαναγκάλιασε την Ευανθία.

«Χρυσή μου!»

Η Ευανθία έσκυψε στο στήθος της.

«Με θυμόσουνα ποτέ;... Έτσι σας έσφιγγα-» Και η κυρία Κατίγκω χάδευε τα μαλλιά της Ευανθίας κι εξακολούθησε να κλαίει:

«Τις δυο». Και δείχνοντας το Στέφανο:

«Και κείνος κοίταζε».

«Μητέρα, έλα τώρα», ένεψε με το χέρι ο Στέφανος· μα η γιαγιά ήρθε κοντά του.

«Άσ' την», του ψιθύρισε.

Η Ευανθία σήκωσε το κεφάλι, και η ματιά της απαντήθηκε με τη ματιά του Στέφανου. Η Μαρίκα ήρθε και κάθισε κοντά του και ξαναέπιασε το κέντημα.

Ένα φύσημα φούσκωσε την κουρτίνα στο παράθυρο. Η Μαρίκα έβηξε ελαφρά.

«Να κλείσω;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Όχι», ένεψε η Μαρίκα.

Η γιαγιά έκαμε να έρθει κοντά της.

«Μα, γιαγιά!» τη σταμάτησε η Μαρίκα, και η γιαγιά τέντωσε το αφτί· «πάλι με τις παντούφλες! δε μου το έταξες;»

«Καλά, καλά», ψιθύρισε η γιαγιά.

Η Ευανθία ξανακοίταξε, κι ο Στέφανος γύρισε προς το παράθυρο.

«Έλα γιαγιά», είπε έπειτα· μα η γιαγιά πήγε στην Ευανθία.

Έξω, εμπρός στο παράθυρο μια λεύκα σιγοκινούσε τα φύλλα της κοκκινισμένα. Τα πεύκα πλάι ίσκιωναν την αυλή βαριά. Η βρύση τριγυρισμένη από κισσό έσταζε αργά στην πέτρινη λεκάνη, όπου βουτούσανε δυο πάπιες.

Ο Στέφανος έσκυψε κι έριξε κάτω μια ματιά. Έπειτα κοίταξε πάλι τον ουρανό, όπου ο ήλιος πολεμούσε ν' ανοίξει δρόμο μέσα σε σύννεφα σταχτιά, που ξέκοβαν και σκόρπιζαν κουρελιασμένα από την κορυφή του αντικρινού ορθόβραχου βουνού.

Καθώς ο Στέφανος ακούμπησε το χέρι στο τζαμόφυλλο και το κίνησε, ο ήλιος χτύπησε στο τζάμι· η αντιφειγγιά έπεσε στην όψη της Μαρίκας κι έπαιξε και απλώθηκε στο πάτωμα.

Η Μαρίκα έκλεισε τα μάτια.

«Στέφανε!» φώναξε η κυρία Κατίγκω.

«Γείρε το», ψιθύρισε η Μαρίκα.

Καθώς έστρεψε πάλι ο Στέφανος, το τζάμι ξανακινήθηκε και ο Στέφανος μόλις πρόφτασε να δει που έσβηνε η αντηλιά στα πόδια της Ευανθίας.

«Τι;» ρώτησε.

«Το τζάμι».

Ο Στέφανος έκαμε να το κλείσει.

«Ξεχασμένος είσαι», είπε η Μαρίκα· «τι έβλεπες;»

Ο Στέφανος δεν της απάντησε: την κοίταξε σα να μην είχε ακούσει.

Η Ευανθία και η κυρία Κατίγκω απέναντι μιλούσαν τώρα και γελούσαν. Η Μαρίκα κεντούσε σιωπηλή—

«Στέφανε!» γύρισε έξαφνα η κυρία Κατίγκω.

Ο Στέφανος την κοίταξε.

«Πώς θα χαρεί ο πατέρας σου!»

«Ναι, κι ο παππούς πώς χάρηκε!» είπε η γιαγιά.

Η κυρία Κατίγκω τινάχτηκε ελαφρά. Η Μαρίκα την κοίταξε.

«Ναι, χάρηκε», είπε ξανά η γιαγιά.

Η Μαρίκα έσκυψε πάλι στο κέντημα, και η κυρία Κατίγκω ξαναέπιασε το χέρι της Ευανθίας:

«Δεν την ξαναφήνομε να φύγει, ε νονά;»

«Ναι», έκαμε να πει η γιαγιά, μα η Μαρίκα έβηξε και η κυρία Κατίγκω γύρισε κείθε:

«Στέφανε, κλείσε!» φώναξε.

«Μα δε φουσά, μαμά», είπε η Μαρίκα.

«Σήκω απ' αυτού», της φώναξε η γιαγιά.

«Έλα κάθισε δω», είπε η κυρία Κατίγκω.

Η Ευανθία τραβήχτηκε να κάμει θέση στον καναπέ, η Μαρίκα όμως κάθισε στο σκαμνάκι που ήταν εμπρός στα πόδια της κυρίας Κατίγκως. Κάθισε κι έσκυψε πάλι στο κέντημα.

Και σώπασαν.

«Τι κεντάς;» τη ρώτησε έπειτα η κυρία Κατίγκω.

«Μια μάρκα».

Η κυρία Κατίγκω έσκυψε να δει.

«Ωραία είναι», είπε· αλλά όπως σήκωσε πάλι τα μάτια, φώναξε έξαφνα:

«Μα Στέφανε!»

Ο Στέφανος γύρισε· η γιαγιά που είχε σηκωθεί σταμάτησε στην πόρτα.

«Καπνίζεις...; Κλείσε!» ξαναφώναξε η κυρία Κατίγκω.

Ο Στέφανος την κοίταξε άλλη μια στιγμή· έπειτα πέταξε το τσιγάρο κι έκλεισε το τζάμι.

Η Μαρίκα σήκωσε τα μάτια από το κέντημα.

«Φυσά λιγάκι, ο καιρός κρύωσε», είπε η Ευανθία.

«Θα είχατε αέρα στο βαπόρι», είπε η κυρία Κατίγκω.

Μα η Ευανθία, που είχε στρέψει προς το παράθυρο, είδε πως ο Στέφανος είχε τα μάτια απάνω της· και μια στιγμή δεν απάντησε.

«Τι; θεία Κατίγκω;» είπε ύστερα.

Η Μαρίκα την κοίταξε:

«Ρώτησε αν είχατε αέρα στο βαπόρι».

«Όχι πολύ», είπε η Ευανθία και σώπασε.

Η γιαγιά που είχε βγει ήρθε πάλι.

«Μαρίκα», μίλησε.

Η Μαρίκα κοίταξε.

«Σε θέλει μέσα», της ψιθύρισε η γιαγιά.

«Η γιαγιά δεν ησυχάζει», είπε η Ευανθία.

«Τι;» τέντωσε το αφτί η γιαγιά.

«Σήμερα μαγειρεύεις μονάχη», είπε δυνατότερα η Ευανθία.

«Ναι, μαγειρεύω», είπε η γιαγιά κι έμεινε κοιτάζοντας στην πόρτα που η Μαρίκα έφευγε–

«Ήσουν μέσα;» ρώτησε η κυρία Αγλαΐα ξαπλωμένη πάντα στον καναπέ.

Η Μαρίκα στάθηκε ορθή μπροστά της.

«Ναι», απάντησε.

Η κυρία Αγλαΐα την κοίταξε. Είδε σουφρωμένα τα φρύδια της και πρόσεξε πως στα μάγουλά της πάλευαν να σβήσουν τα ελαφρά κοκκινωπά τους στίγματα. Την κοίταξε μια στιγμή κι έπειτα:

«Ποιος άλλος είναι;» ρώτησε.

«Ο Στέφανος», απάντησε η Μαρίκα.

«Άλλος, ρωτώ».

Η Μαρίκα σήκωσε τα μάτια.

«Το ξέρεις», είπε.

«Ναι, όμως πρόσεξε μη μου τη φέρουν μέσα».

Η Μαρίκα την ξανακοίταξε. Έπειτα, αφού κοίταξε κάτω άλλη μια στιγμή, έκαμε ένα βήμα προς τον καναπέ, σαν αρπαγμένη από έξαφνο αίσθημα.

«Γιατί όλα αυτά, μαμά; γιατί;» δοκίμασε να πει, ένα όμως νεύμα της κυρίας Αγλαΐας τη σταμάτησε.

Έμεινε ορθή και κοίταζε.

Και η κυρία Αγλαΐα χωρίς να κινηθεί:

«Πήγαινε και πρόσεξε μη μου τη φέρουν· αυτό σε ήθελα», ψιθύρισε και γύρισε τα μάτια αλλού.

Η Μαρίκα ήρθε πάλι στην τραπεζαρία.

Η κυρία Κατίγκω και η γιαγιά σκυφτές μιλούσαν ψιθυριστά χείλη με χείλη. Ο Στέφανος είχε ξαπλωθεί στην πολυθρόνα και κάπνιζε, η Ευανθία στεκόταν κοντά στο ξανανοιγμένο παράθυρο. Μια αντηλιά έπαιζε τριγύρω στα μαλλιά της.

Η Μαρίκα σταμάτησε στην πόρτα. Χωρίς να θέλει γύρισε και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη της κονσόλας. Τα κόκκινα στίγματα είχαν απλωθεί από τα μήλα σ' όλο το μάγουλο· στα άχρωμα χείλη της είδε λευκότερα σημάδια, σα να τα δάγκασε.

Ο Στέφανος φύσηξε τον καπνό προς το παράθυρο έξω. Η Ευανθία τον κοίταξε. Πίσω της σάλεψε τα φύλλα η λεύκα, στον ουρανό άπλωναν τα σύννεφα σα μαδημένα.

Ο Στέφανος ξανακάπνισε, η Ευανθία τον πλησίασε και είπε:

«Και συ κοιτάζεις».

Ο Στέφανος δε μίλησε. Ξαναφύσηξε τον καπνό, κι ο καπνός σκόρπισε ωχρογάλανος γύρω στο πρόσωπο της Ευανθίας· έπειτα χρωματίστηκε μενεξεδένιος κι έσβησε σταχτοκίτρινος, πρασινωπός.

Η Μαρίκα έκαμε να ξανακαθίσει στο σκαμνάκι.

«Ναι, ναι νονά», είπε η κυρία Κατίγκω, σα να έκλεινε την ομιλία.

Η γιαγιά είδε τη Μαρίκα.

«Τι ήθελε;» τη ρώτησε.

«Τίποτε», είπε η Μαρίκα.

Η κυρία Κατίγκω την κοίταξε χωρίς να θέλει.

«Μα γιαγιά, πήγαινε ντύσου· θα έρθει έξαφνα κανένας», είπε σιγά η Μαρίκα.

«Μαρίκα!» φώναξε την ίδια ώρα η Ευανθία από το παράθυρο.

Η Μαρίκα πήγε.

«Για δες· δεν έχει αλλάξει κάτι εδώ;»

«Το σπίτι εκεί· χτίστηκε τώρα», είπε η Μαρίκα.

«Α ναι, φαινόταν ο γιαλός».

«Και η εκκλησίτσα».

«Με τα δυο πευκάκια».

«Και τα κυπαρίσσια», είπε η Μαρίκα.

Η Ευανθία σώπασε. Και η Μαρίκα, ενώ ο Στέφανος την κοιτάζε:

«Θα πάμε να την ανοίξομε. Ε, δε θα την ανοίξομε, γιαγιά;»

«Τι;» ρώτησε η γιαγιά.

«Την εκκλησίτσα».

Μα η Μαρίκα στάθηκε μπρος στο παράθυρο, και η κυρία Κατίγκω φώναξε:

«Μα Στέφανε!»

Η γιαγιά άπλωσε τα χέρια. Ο Στέφανος σηκώθηκε, η Μαρίκα όμως τον κράτησε.

Και η Ευανθία, τραβώντας τη κοντά της:

«Μαρίκα», φώναξε, «θυμάσαι τη γριά με τις κατσίκες;»

Η Μαρίκα δε μίλησε. Ο Στέφανος έκλεισε πίσω το παράθυρο.

«Και το βράχο στο ακρογιάλι;»

«Που ανέβαινες και φώναζες», είπε η Μαρίκα.

«Και βούιζε η θάλασσα».

«Η σπηλιά βούιζε».

«Ναι, η σπηλιά».

«Και τη φοβόσουν».

«Τη γριά φοβόμουνα με τις κατσίκες», είπε η Ευανθία, και ο Στέφανος που ήρθε κοντά, ψιθύρισε:

«Που δε σαλεύαν».

«Ναι, δε σαλεύανε και τους πετούσα πέτρες για να σαλέψουν· και τότε έβγαине η γριά και μου έδειχνε τα γούλια της με το μακρύ δόντι που έφτανε ως κάτω απ' το πιγούνι. Μια μέρα με κυνήγησε, κι έτρεξα σπίτι-»

«Ξυπόλυτη», είπε η Μαρίκα.

«Ναι, κι η μαμά σου μ' έδειρε».

Η Μαρίκα σα να κοκκίνισε, και η Ευανθία καθώς την κοίταζε η γιαγιά, φώναξε:

«Γιαγιά, θυμάσαι;»

«Τι;» ρώτησε η γιαγιά.

«Που μ' έδειρες».

«Τρελή», είπε η γιαγιά, και η Ευανθία γυρνώντας στην κυρία Κατίγκω:

«Θεία Κατίγκω!»

Η κυρία Κατίγκω είχε ξεχαστεί.

«Θεία Κατίγκω», ξαναφώναξε η Ευανθία, «θυμάσαι που μ' έδερνε η γιαγιά;»

«Τρελή», φιθύρισε πάλι η γιαγιά κι έκαμε να τη χαδέψει καθώς ήρθε και στάθηκε μπροστά της.

«Πώς της πηγαίνουνε τα πράσινα», είπε η κυρία Κατίγκω σιγά στο Στέφανο, που είχε έρθει και κάθισε στο πλάι της.

«Ναι, της πηγαίνουν», είπε η Μαρίκα που στεκόταν αποπίσω ορθή· και κοίταξε το Στέφανο.

Μα όταν ο Στέφανος πήγε κοντά της και την είδε πως ήταν σαν ανήσυχη·

«Με κάνει νευρική», του είπε καθώς της έπιασε το χέρι.

«Ποιος;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Η γιαγιά».

Ο Στέφανος την κοίταξε.

«Που κάθεται με τις παντούφλες», είπε ξανά η Μαρίκα.

Ο Στέφανος την έπιασε από τη μέση και βημάτισαν μαζί στην κάμαρα.

Η Ευανθία στεκόταν στο παράθυρο με τη γιαγιά· ο Στέφανος είδε πως η κυρία Κατίγκω την κοίταζε σαν ξεχασμένη.

«Στενοχωρήθηκες· θες να καπνίσεις;» του είπε η Μαρίκα που πρόσεξε πως είχε ξεχαστεί κι αυτός.

«Όχι», απάντησε ο Στέφανος και της ξαναέπιασε τη μέση.

Περπάτησαν πάλι, όμως δίχως να μιλήσουν. Εκεί είδαν την Ευανθία που πήγε πάλι στην κυρία Κατίγκω, και ο Στέφανος πρόσεξε πως τον κοίταζαν και οι δυο, η κυρία Κατίγκω σα λησμονημένη πάντα.

Έπειτα άκουσαν πως κάτι ψιθύρισε η γιαγιά· και γύρισαν.

«Ναι, ναι», είπε η γιαγιά, σα να μιλούσε μόνη της και στάθηκαν και την κοιτάζαν.

Μα η Ευανθία πετάχτηκε έξαφνα κι έπιασε από τη μέση τη γιαγιά:

«Να σε χορέψω».

«Τρελή!» είπε και την έσπρωξε η γιαγιά, και η Ευανθία στάθηκε κι έβλεπε γελώντας τη Μαρίκα.

Η Μαρίκα κοίταξε το Στέφανο, μα ο Στέφανος σα να μην πρόσεχε. Έπειτα στρέφοντας προς τη γιαγιά:

«Αλλά γιαγιά—», έκαμε να πει, μα ο Στέφανος την τράβηξε προς το παράθυρο.

Στάθηκαν και κοιτάζαν έξω.

Η Ευανθία πήρε τη γιαγιά και κάθισαν στο πλάι της κυρίας Κατίγκως, η Ευανθία στο σκαμνάκι εμπρός στα πόδια της.

Ο Στέφανος και η Μαρίκα γυρίζοντας την είδαν που έπιασε το χέρι της:

«Θεία Κατίγκω!»

Η κυρία Κατίγκω την κοίταξε, σα να ξυπνούσε, και η Ευανθία ξαναφώναξε:

«Θεία Κατίγκω!»

«Τι παιδί μου;»

«Τραγούδησέ μας».

«Μα Ευανθία», είπε η Μαρίκα από αντικρύ, όμως η Ευανθία ξαναπαρακάλεσε:

«Θεία Κατίγκω!» Κι ενώ η κυρία Κατίγκω την έβλεπε σα να μην ένιωθε, η Ευανθία ψιθύρισε:

«Στη φυσαρμόνικα, ένα τραγούδι».

«Μα Ευανθία», είπε πάλι η Μαρίκα· η Ευανθία όμως έφερε τη φυσαρμόνικα και παρακάλεσε ξανά:

«Θεία Κατίγκω!»

«Όχι, χρυσή μου, δεν μπορώ», δοκίμασε να πει η κυρία Κατίγκω, μα η Ευανθία ξαναπαρακάλεσε:

«Θεία Κατίγκω!»

Και η γιαγιά που έβλεπε την Ευανθία, είπε κι αυτή:

«Έλα Κατίγκω».

Η Μαρίκα κοίταξε τη γιαγιά κι έπειτα το Στέφανο. Αλλά και ο Στέφανος ψιθύρισε:

«Έλα μητέρα».

Η Μαρίκα έκαμε κίνημα, αλλά η κυρία Κατίγκω είχε πάρει τη φυσαρμόνικα.

«Δεν μπορώ», ξαναείπε σιγαλά. Ανέβασε όμως το βέλο της πιο απάνω και φάνηκε αποκάτω μελαψό, αφτιασίδωτο το μέτωπο.

Η Μαρίκα γύρισε τα μάτια αλλού, ενώ η κυρία Κατίγκω έφερνε τα δάχτυλα στα κόκαλα της φυσαρμόνικας. Τα κίνησε σ' αυτά, σα να δοκίμαζε. Αλλά σταμάτησε μεμιάς· σταμάτησε και κοίταζε μπροστά της.

«Σα φύλλο», της είπε η Ευανθία σιγά, καθώς σταμάτησε.

Μα η κυρία Κατίγκω την κοίταξε μονάχα, σα να μην άκουσε. Έπειτα έριξε τα μάτια της πάλι μπροστά, ίσια στο Στέφανο, και βλέποντας χαμένα εκεί έπαιξε και τραγούδησε:

Τα μάτια μου κλαίνε,
Λενίτσα, Λενιώ—
Τα χέρια σου καίνε,
Το χείλι σου αχνό.

Ο Στέφανος έκαμε κίνημα, αλλά η κυρία Κατίγκω εξακολούθησε:

Σου γύρευα: μείνε!
δεν είχες μιλιά,
αχ άσπρε μου κρίνε,
μακριά ήσουνα πια.

Η φωνή της κυρίας Κατίγκως έτρεμε· τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ο Στέφανος της άρπαξε τη φουσαρμόνικα.

Η Μαρίκα είχε γυρίσει και κοίταζε την Ευανθία, η κυρία Κατίγκω σκέπασε τα μάτια με τα χέρια.

«Κατίγκω! Κατίγκω!» είπε η γιαγιά.

«Το ξέρατε», ψιθύρισε η Μαρίκα.

Η γιαγιά τής έριξε μιαν άφωνη ματιά.

«Αχ ναι», είπε σιγά έπειτα κι έφυγε συρτά—

Έξω πύκνωσαν και χαμήλωσαν τα σύννεφα, και η κάμαρα σκοτείνιασε.

«Θα βρέξει», είπε η Ευανθία ορθή εμπρός στο παράθυρο.

Η Μαρίκα την κοίταξε.

Από κάτω ακούστηκαν οι πάπιες που χτυπούσαν τα φτερά τους, και η Ευανθία έσκυψε στο τζάμι.

Η κυρία Κατίγκω κατέβασε πάλι το βέλο της.

«Στέφανε, θα μείνεις;» είπε και σηκώθηκε.

«Να έρθω μαζί;» ρώτησε ο Στέφανος.

Η Μαρίκα γύρισε και τον κοίταξε.

«Όχι», είπε η κυρία Κατίγκω.

«Θεία Κατίγκω, φεύγεις κιόλα;» φώναξε η Ευανθία που γύρισε από το παράθυρο και την είδε που έσιαζε στον καθρέφτη το καπέλο της.

«Μαμά, μείνε λιγάκι», είπε και η Μαρίκα.

«Πρέπει να πάω», απάντησε η κυρία Κατίγκω· «θα έρθω άλλη μέρα», γύρισε στην Ευανθία που την πλησίασε.

«Αν δεν έρθεις πριν εσύ», είπε σιγαλότερα και ακούμπησε το χέρι απάνω της.

Η Ευανθία την κοίταξε.

«Περιμένεις μια στιγμή;» τη ρώτησε γοργά και πήδησε στην πόρτα.

Η κυρία Κατίγκω έκαμε να στρέψει πάλι μέσα, μα καθώς έστρεψε, κινήθηκε στο πλάι η άλλη πόρτα και μέσα από το άνοιγμα είδε δυο μάτια καρφωμένα απάνω της. Μια στιγμή σα να καρφώθηκε κι αυτή στη θέση της. Μα αμέσως, χωρίς να το αισθανθεί:

«Στέφανε!» έβγαλε φωνή.

«Πάμε!» του ξαναφώναξε, όπως έστρεψε ο Στέφανος και κοίταξε.

«Αλλά – δεν είπες;» θέλησε να ψιθυρίσει ο Στέφανος.

«Όχι, όχι, πάμε», ένεψε γοργά η κυρία Κατίγκω κι έφυγε.

Καθώς περνούσε στο διάδρομο, η πόρτα της κυρίας Αγλαΐας έκλεισε δυνατή μπροστά της, σαν επίτηδες. Και η υπηρέτρια ορθή έξω από την πόρτα εκεί, την κοίταζε–

Η Μαρίκα συνόδεψε το Στέφανο στο διάδρομο.

Η Ευανθία ήρθε τρεχάτη μ' ένα δεματάκι.

«Έφυγαν;» είπε ρίχνοντας ματιά στην άδεια κάμαρα.

Η Μαρίκα την κοίταξε μονάχα· και στρέφοντας και πάλι μέσα είδε στην άλλη πόρτα την όψη του παππού σα σφηνωμένη μέσα στο άνοιγμα. Κι έμεινε και την κοίταζε.

Η κυρία Κατίγκω περίμενε το Στέφανο έξω στο δρόμο.

«Μα μητέρα, τι έπαθες;» ρώτησε ο Στέφανος.

«Τίποτε», είπε βιαστικά η κυρία Κατίγκω.

«Τίποτε, πάμε», ξαναείπε και του έπιασε το χέρι.

Άρχισαν να πέφτουν χοντρές σταλαγματιές, και τάχυναν το βήμα. Αραιοί διαβάτες περνούσαν γρήγορα χωρίς να χαιρετήσουν. Μια στιγμή άνοιξε πίσω κάποια σιδερένια πόρτα και ξαναέκλεισε με ορμή, και η κυρία Κατίγκω στριμώχτηκε σφιχτότερα στο Στέφανο. Μια δυνατή πνοή σήκωσε έπειτα σύννεφο τη σκόνη και τους τύλιξε σε λίγο μέσα.

Όταν πέρασε, είχαν φτάσει στο ακρογιάλι. Σε μερικά καϊκια αραγμένα εκεί κατέβαζαν τα πανιά· οι γλάροι πετούσαν γύρω τους σε χαμηλά στενά τόξα, και η θάλασσα απλωνόταν ανήσυχα βουβή και σκοτεινή.

Η κυρία Κατίγκω σταμάτησε όταν έφτασαν στο σπίτι και ανέβηκαν τη σκάλα. Εκεί έκλεισε την πόρτα, έπιασε το χέρι του Στέφανου και του είπε:

«Παιδί μου, Στέφανε– να ζήσεις, άκου: μην ξαναπάς σ' αυτό το σπίτι».

«Αλλά μητέρα–», έκαμε να πει ο Στέφανος, μα η κυρία Κατίγκω τον σταμάτησε:

«Μη, μην ξαναπάς!»

Και η φωνή της και η ματιά είχαν βαθιά κάτι παρακαλεστικό και τρομαγμένο.

Και ο Στέφανος έμεινε μπροστά της άφωνος, ενώ η μπόρα χτυπούσε στα τζάμια με όλη της την πρώτη ορμή.